

Sygn. akt I ACz 1081/12

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie w I Wydziale Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Artur Kowalewski /spr./

Sędziowie: SSA Marta Sawicka

SSA Eugeniusz Skotarczak

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2012 r. w Szczecinie, na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. T.

przeciwko Skarbowi Państwa – Rządowi Polskiemu

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 31 sierpnia 2012 r., sygn. akt I C 39/10

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie

SSA M. Sawicka SSA A. Kowalewski SSA E. Skotarczak

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp., na podstawie art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. zw. z art. 394 § 1 k.p.c., odrzucił zażalenia powoda: na postanowienie z dnia 29 września 2010 r. w przedmiocie odrzucenia zażalenia powoda na postanowienia z dnia 20 sierpnia 2010 r. (z powodu nieuiszczenia opłaty sądowej od zażalenia) oraz - jako niedopuszczalne – na wezwanie do usunięcia braków formalnych zażalenia, oraz w przedmiocie przekroczenia granic swobody w orzekaniu.

Orzeczenie to zaskarżył zażaleniem powód, wnosząc o jego uchylenie. W uzasadnieniu powołał się na okoliczności, świadczące w jego ocenie o bezzasadności orzeczeń Sądu I instancji, którymi nie zostały uwzględnione w całości jego kolejne wnioski o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie powoda okazało się bezzasadne.

Na wstępie przypomnieć należy powodowi, bowiem w tym przedmiocie wielokrotnie udzielano mu już wyjaśnień przy okazji rozpoznawania środków odwoławczych i skarg na przewlekłość postępowania w innych sprawach, że właściwość Sądu Apelacyjnego ogranicza się wyłącznie do rozpoznania środków odwoławczych od konkretnych orzeczeń wydanych przez Sąd I instancji. Nie jest zatem możliwe, aby dokonał on weryfikacji innych rozstrzygnięć tego Sądu, w szczególności dotyczących rozpoznania wniosków powoda o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienia

pełnomocnika z urzędu. Z tej też przyczyny argumentacja zażalenia, w istocie w całości dotycząca tej kwestii, nie miała dla kierunku rozstrzygnięcia niniejszej sprawy jakiegokolwiek znaczenia.

Odnosząc się do punktu I zaskarżonego postanowienia wskazać należy, że powód nie kwestionuje, a nawet przyznaje, że nie uzupełnił braku fiskalnego zażalenia na postanowienie z dnia 29 września 2010 r., co samoczynnie dyskwalifikuje wniesiony przez niego środek odwoławczy w tym zakresie. Analiza akt postępowania tę okoliczność potwierdza. Powód został wezwany do uiszczenia opłaty sądowej od zażalenia, ale zobowiązania tego nie wypełnił.

Co się tyczy zażalenia dotyczącego – jak wskazuje powód – „przekroczenia granic swobody w orzekaniu” wskazać należy, iż Sąd Okręgowy nie wydawał w tym przedmiocie jakiegokolwiek postanowienia. Jeśli zatem zważyć, że przedmiotem zaskarżenia mogą być wyłącznie postanowienia istniejące, to tym samym oczywisty jest wniosek, że zażalenie powoda w tym przedmiocie – jako niedopuszczalne – prawidłowo zostało odrzucone.

Wadliwie natomiast uznał Sąd Okręgowy, jakoby powodowi w ogóle nie przysługiwało prawo złożenia zażalenia na zarządzenie z dnia 16 stycznia 2012 r. (k. 161), którym został wezwany do uzupełnienia braków formalnych zażalenia z dnia 11 sierpnia 2011 r. Umknęło bowiem temu Sądowi, że zgodnie z art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c., stronie przysługuje zażalenie na zarządzenie, którego przedmiotem jest wymiar opłaty. Niewątpliwie zaś taki charakter nosiło wzmiankowane zarządzenie w tej części, w której Przewodniczący ustalił wysokość opłaty od zażalenia i wezwał powoda od jej uiszczenia. Specyfika przedmiotowej sprawy przejawia się wszakże w tym, że uchybienie to nie miało jakiegokolwiek wpływu na kierunek rozstrzygnięcia. Zauważyć bowiem należy, że tym samym zarządzeniem powód został wezwany do usunięcia innych braków formalnych zażalenia, których bezspornie nie usunął. W tym zaś zakresie zażalenie skarżącemu niewątpliwie nie przysługiwało (vide: art. 394 § 1 k.p.c.). Niezależnie zatem od tego, czy wdrożone zostałyby postępowanie zażaleniowe w zakresie wymiaru opłaty, zażalenie na postanowienie z dnia 1 sierpnia 2011 r. i tak podlegałoby odrzuceniu z uwagi na istnienie innych braków formalnych. Orzekanie zatem w kwestii wпадkowej, której rozstrzygnięcie nie mogło wpłynąć na wzruszenie postanowienia o odrzuceniu zażalenia, uznać należy – w aktualnym stanie sprawy - za niedopuszczalne. Istotą postępowania odwoławczego jest bowiem kontrola instancyjna orzeczeń, która w sposób realny wpływa na prawa podmiotowe strony procesu, czego w tak opisanym stanie faktycznym dopatrzeć się nie sposób.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

SSA M. Sawicka SSA A. Kowalewski SSA E. Skotarczak